

CON HOANG

Tiểu thuyết

LÊ HỒNG NGUYÊN

AMUN®

NXB HỘI NHÀ VĂN

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
Mục lục

1

Tôi là một đứa con hoang.

Kỳ lạ, biết bao điều xảy ra, như một định mệnh, mãi tới đêm đêm Vạc hồng hoang đau khổ ấy, tạo hóa mới quyết định một sinh linh bé nhỏ là tôi được cấu thành, lớn dần trong bụng mẹ. Cảm ơn mẹ đã dũng cảm cho tôi làm người dù đời tôi, cũng như mẹ và cùng mẹ chịu biết bao đau khổ, thấp hèn.

Tôi - đứa con hoang, nhìn chúng bạn có bố mà thèm. Tôi thèm lắm những buổi chiều từ trường mầm non trở về nhà được bố bế bổng, công kênh trên vai bi bô ríu rít suốt dọc đường. Tôi đăm đúi nhìn bố con thằng bạn, trông thấy nhau từ xa, họ mừng quỳnh, khi tới gần, người cha giang rộng vòng tay nhắc bổng con lên hôn chúi chít. Tôi chúm miệng nói nhỏ một mình, bố, bố, bố ơi! Chẳng ai biết điều này. Nhưng mẹ tôi rất hiểu.

Trưa tháng Mười, mùa gặt, bếp nhà ai cũng đỏ lửa, khói thơm tươi đen kịt mịt mừng phả đầy sân đầy ngõ. Tôi tha thần một mình bắt chuồn chuồn kim đang sượt nắng xập xòe ở bờ dậu. Lũ học trò tan học xúm quanh tôi, đứa bẹo má, đứa xoa đầu, đứa nhìn soi mói, đứa thì thào vào tai tôi:

- Mẹ mày là đồ chữa hoang, chạy về bảo mẹ mày đi, ra đây bọn tao cho kẹo.

Tôi sung sướng chạy nhanh vào nhà. Mẹ lúi húi trong khói bếp um tùm. Tối om, tôi chỉ nhìn thấy mờ mờ bóng mẹ đang thổi lửa. Tôi hớn hở bắc loa tay nói thật to với mẹ để đám học trò ngoài đường cùng nghe thấy, đám học trò cũng đồng thanh hét át cả tiếng tôi:

- Cô Thắm chữa hoang...

Tôi vụt chạy ra đường. Gió heo may. Bụi đường trắng xóa xộc vào mắt, mũi, khiến tôi ho sặc sụa. Mẹ tôi bổ chừng chạy sau:

- Cha tổ sư bố đứa nào bảo bà chữa hoang. Tổ sư bố chúng mày, chúng mày tưởng chúng mày đẹp đẽ lắm hả. Bụng chúng mày thối như cứt ấy. Bà chữa hoang bà đẻ ra ông Hoàng bà Quận nghe chưa

quân mất dạy...

Đôi mắt mẹ nẩy lửa, nhưng khi nhìn xéo sang tôi ánh mắt ấy dịu lại. Bế tôi vào nhà, mẹ tắm rửa, thay quần áo mới cho tôi.

Thế là tôi có tên Hoàng từ hôm đó. Và sau này, tôi có thêm em gái, nó tên là Quận. Ông Hoàng bà Quận. Quận xấu số, sinh ra không có hậu môn, mất ngay từ khi chưa kịp tròn tháng tuổi. Mẹ tôi thương em, đến bây giờ, mỗi bận nhắc đến, mẹ vẫn đau.

2

Trong con mắt mọi người, mẹ tôi là loại đàn bà hư hỏng. Người ta miệt thị, khinh bỉ mẹ. Hơn một lần tôi đã bắt gặp người ta thỏa sức nhỏ to bới vết vật lông giễu cười chửi rửa mẹ tôi bằng những ngôn từ tục tằn thô bỉ. Người ta không ngại ngần khi nhìn thấy sự hiện diện của tôi. Mà ngược lại, sự hiện diện của tôi những lúc ấy càng khiến người ta bàn tán về mẹ rôm rả hơn. Người ta vô tâm, bất nhân với trẻ con. Người ta làm tôi đau đớn. Đau đớn, thương mẹ nhưng tuổi còn quá nhỏ, tôi chưa có bản lĩnh để bênh vực, để bảo vệ được mẹ. Tôi đứng đó, tai ù đi, mặt cúi gằm tái nhợt, toàn thân run, tim đập rất mạnh.

Tôi chạy nhanh về nhà, lòng tức giận sôi sùng sục:

- Mẹ tôi không chữa hoang. Mẹ tôi không chữa hoang. Chẳng có người đàn ông vụng trộm nào hết, tôi là quả trứng vàng trứng bạc mẹ tự cho vào bụng ấp ủ chín tháng mười ngày. Vất vả lắm mẹ mới sinh được ra tôi. Tôi là cục vàng của mẹ.

Nhìn thấy mẹ đang ngồi khâu áo, tôi dừng lại, đứng nép vào gốc cây cho mẹ không nhìn thấy. Thở một hơi thật sâu cho lòng bớt nôn nao tôi mới chạy tới, ùa vào lòng mẹ. Trong vòng tay của mẹ, lòng tôi lại trào lên xúc động không nói nên lời. Tôi yêu mẹ.

Tôi không bao giờ kể lại những chuyện tôi nghe thấy và những chuyện tương tự như thế với mẹ.

3

Mẹ tôi là một người con gái ngoan nhưng bị cuộc đời xô đẩy.

Cuộc đời xô đẩy mẹ tôi bằng một buổi chiều như mọi buổi chiều bình thường trên thế gian này. Một buổi chiều hoàng hôn trải rộng. Một đám cưới của người anh họ. Chú rể là anh bộ đội thời chiến, tranh thủ mấy ngày nghỉ phép cưới cô giáo làng. Tiếng đàn ghi ta hòa lời ca của những anh bộ đội. Tiếng hát của mẹ tôi trong trẻo ngọt ngào. Vẻ đẹp của mẹ tôi nổi trội giữa bao người. Áo dài duyên dáng thướt tha. Xác pháo hồng xao xác dưới chân. Không gian thơm mùi thuốc pháo. Mẹ tôi hát, hát cùng anh bộ đội. Mẹ tôi đang yêu. Mẹ tôi yêu Hạnh. Mẹ hát như mơ. Mơ về tuổi thơ, ở đó có anh. Có những cánh đồng, ruộng mía nương dâu. Có con đê làng đẹp như dải lụa. Có anh có em, tình yêu chớm nở. Nụ hôn chưa kịp, đã vội chia xa...

Mẹ hát như say... Mẹ hát xong rồi, đám cưới chưa tan, bỗng dừng mẹ chạy. Mẹ chạy như mơ. Mẹ chạy chân trần, chạy như thôi miên, chạy như bị đuổi. Đường bãi hiện ra, nhãn rộ hoa vàng. Bãi ngô bạt ngàn, xanh như những đoàn quân trùng trùng điệp điệp. Gió ù vù vù vút vút. Sông Hồng ằng ặc ưỡn lòng ngực phập phồng đập tung trắng xóa. Gió. Gào. Dạt dào. Cây. Lào xào, thì thảo. Mẹ chạy. Con đường cụt, hụt, tụt xuống lòng sông. Mẹ tôi quỳ gối bên bờ:

- Yêu anh. Hạnh ơi, em rất nhớ!

Tình yêu. Nỗi nhớ. Âm thanh từ mẹ, âm thầm, da diết. Đất trời mênh mang, cỏ cây sông nước và gió bỗng dừng như bừng dậy cùng mẹ, đồng cảnh đồng tình tấu lên bản giao hưởng trầm hùng, buồn, nhớ, thương, da diết yêu đương.

Mẹ ngửa mặt lên trời, giang rộng đôi tay như đôi cánh, duỗi nằm trên bờ bãi nâu mịn phù sa. Mầm cỏ ấu, non, mềm, nhọn lâm thâm làn da mỏng. Tỉnh ngộ và si mê. Si mê và hoang tưởng. Gương mặt mẹ rạn vỡ, thân thể mẹ căng đầy, mẹ ôm chặt lồng ngực, khe khẽ âm thầm mơ ước, đắm say...

Có tiếng sột soạt phía ruộng ngô làm mẹ giật mình. Thế là tỉnh cơn mơ. Cơn mơ hoang đại ban chiều. Mẹ tần ngần. Dòng sông vừa mới đây, hồng hào và lộng lẫy, sao giờ lại đen ngòm như mực, bất

động vô hồn như một cái xác khổng lồ? Gió rười rượi dạt dào sao bỗng dưng trở nên cay nghiệt chích những mũi kim lạnh buốt sống lưng?

Mẹ kéo nghiêng tà áo che sườn, trườn mình vào bãi ngô trốn lạnh. Bãi ngô xanh rử lá âu sầu chẳng khác gì một đoàn quân thất trận. Chớp lóe lên, rách trời, mẹ nhìn rõ mẹ không mặc áo quần. “Sao mình lại thế này nhỉ?!”. “Xẹt”, một tiếng sét inh tai đáp lại. Mẹ sợ hãi túm chặt những cây ngô. Hoảng sợ: “Trời ơi, ai đã đưa mình đến đây? Tại sao mình lại ở đây? Tại sao mình lại ở trường?”

Mưa. Lưa thưa những hạt lạnh đậu trên lá ngô thô ráp. Những chiếc lá ngô ram ráp, lông tơ dày, trắng như những sợi tóc bạc.

Mưa tạnh. Mẹ đứng lên phải nắm lấy trên chiếc áo trong tay. Những chiếc lá ngô như những bàn tay ram ráp quệt vào mặt mẹ. Mẹ quờ quạng đi. Mẹ gạt những chiếc lá ngô sắc cho khỏi cửa vào mặt mẹ. Mẹ bơi trong ruộng ngô để về nhà.

- Em...!

- Ma!

Mẹ kêu lên và cầm đầu cầm cổ chạy. Bãi ngô rậm như rừng. Những cây ngô rần rạt gãy dưới chân mẹ. Lá ngô như lưỡi mác cứa vào mặt mẹ. Tối mảy tối mặt, mẹ không còn xác định được đâu là đích là bờ. Mẹ chạy ngoằn ngoèo như trèo đèo lội suối. Một đứt hơi, mẹ dừng lại, vịn vào cây để thở. Trời, một bóng đen như con hổ chồm tới vồ mẹ. Mẹ há miệng hít một hơi thật sâu, chưa kịp hết, con hổ đã ôm trọn mẹ trong lòng, cái miệng nó ngậm trọn môi của mẹ. Mẹ ra sức vẫy vùng, đập, đấm, đá trong kiệt sức và vô vọng.

Đêm. Buông lơ. Buông xuôi. Thú dữ điên cuồng ôm chặt mẹ, bọc kín mẹ, ranh mãnh hiên ngang xé toạc, xộc vào. Mẹ đau đớn. Mẹ tuyệt vọng:

- Hạnh ơi cứu em! Cứu em với Hạnh ơi!

Thú dữ cất lên lời. Giọng khan đặc, dữ dằn:

- Em quên cái thằng Hạnh đó đi!